

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносить
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Геровіца в
Чернівцях, ул. голівна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділь і ру-
ських свят о год. 5. по пол.
Редакция і Адміністрація
„Буковини“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петровіча
ч. 2.)

Оголошення приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Навіселяні“ по 10 кр.
від стрічки.

З остатних днів.

Найважливішою подією в радї держав-
ній єсть прояв, що молодоческі послї рі-
шучо завернули з дороги опозиційної. По-
казалось се дуже явно при голосованні
над справою о регуляції плат урядників
державних. Послї ческі станули при пра-
вительстві против Німців, голосуючи за
тим, щоби речинець регуляції лишити до
волї правительства, а не вязати его днем
1-го липня 1896 р. Послї ческі вступили
на дорогу політичну Старочехів, т. є. стали
ся утилітаристами. Як звісно, то Рігер
добув дорогою політики утилітарної най-
більше концесій для народу чеського в лі-
тах від 1879 до 1890. За те втратили
Німці ческі все то в тім самім часі через
опозицію, що Чехи зискали. О опозиції
чеській яко такій нині вже ніхто не думає
на серію. Чехи хотять доходити до свого
державного права поступово, етапами. На
нині вдоволять ся они узнанем повної рів-
ноправности язика чеського з німецьким в
життю прилюднім, а будуть в будучности
стреміти до скріплення елементу чеського на
Моравах і Шлеску. Єли-ж Чехи, яко за-
ступники економічно і культурно сильного
народу, зрозуміли, що опозицією не дій-
дуть до цілі та що годї справу свою
ставляти на одну карту, то може би і Ру-
сини змогли тепер зрозуміти, чи скорше

заведе їх до цілі політика безоглядної
опозиції, голошена пос. Романчуком і его
органом, чи політика утилітарна клубу ру-
ського ради державної?

В найновішнім числі *Правди* читаємо
поклик до українських письменників. Ав-
тор поклику доказує, що Україна не про-
являє тепер у себе майже нічим літера-
турного життя, на 20 мільйонів народу не
має ні одної своєї часописи на українській
мові, так мов би українська праса могла
пошкодити великій і сильній Росії.

„Нема у нас, каже, на Україні життя
літературного. Єсть у нас знамениті різні
„дідусі“ — спадки архівні, єсть починаю-
чі письменники, котрим на роду написано
ніколи не виکارбати ся з починаючих,
єсть і осередні — мужі твердої волї, але
і твердого розуму... Одні при всякім слу-
чаю апостольсько-євангелістською мовою поуча-
ють молодіж іти за ними і згодою зробити
ся такими-ж архівними „дідусями“, другі
все починають і зараз же кінчають, нічого
не зробивши, а треті насунули ся на весь
світ божий, озлобили ся і кріпко-кріпко
затверділи в своїй самодовільній персоні.
А життя нема, а життя все-ж нема...“

Аби-сему зарадити, подає автор по-
клику таку раду:

„По нашій думці слїдувало-б нашим

„дідусям“ узяти на себе ініціативу, зі-
брати голоси всіх українських письменни-
ків, і від лица всіх їх, за їх підписами (а
може як і инакше, се вони самі вже зна-
ти муть) подати на імя самого Государя
вірнопідданчу петицію о розрїшеннє вида-
вати на українській мові журнали, газети
і друге, словом — прихильно прохати о
знятє з мови української печати якогось
„проклятя і отверєження.“ Все-ж таки
Україна — область не мечем взята, а во-
лею приставна до Великої Росії і, думаєть
ся, дїди наші при Богдані не думали, коли
казали: „волимо під білого царя!“, що бі-
лий цар коли небудь стане за одно з ма-
когуманною і несправедливою частиною
громади московської, мета якої — націо-
нальний терор. Не думали сего дїди наші
і ми не думаємо, а твердо віримо, що той,
хто так глибоко проник в дух своєї рід-
ної літератури, в її історію, знавець ста-
родавних билин і дум, хто перший з царів
дав поміч всім взагалї письменникам, з
своїх власних коштів, — віримо ми — не
відкине нашої петиції.“

Цікаво-ж знати, що на се скажуть
наші українські письменники.

Інтересну допись з Калужа помістив
на днях *Галичанин*. В дописі тій ударе-
но на посла Романчука і *Діло* за їх не-

З поезій Н. А. Некрасова.

Переклади Василя Рїленка.

Зелений Шум.*)

Іде-гуде Зелений Шум,
Зелений Шум, весняний шум!

Біжить, колише, граєть ся
З верхівками вітрець:
То гне корчі вільшійоньки,
То підбиває пил цвітний
Мов хмарку; все рунієть ся,
Повітре і вода!

Іде-гуде Зелений Шум,
Зелений Шум, весняний шум!

Смерненька в мене ліночка,
Наталка — господиненька,
Води не скаланить!
Та з нею лихо скоїлось,
Як літом жив я в городі...
Сама сказала, нипоть їй,
Дурненькій, на язик!
З невірницею в хаті нас
Заперла враз зима,
В мої суворі очі все

Смотрить, — мовчить жона.
Мовчу і я... а дума зла
Спокою не дає:
Убити — бідну жаль бере,
Стерпїти — сил нема!

А тут зима стріхата
І день і ніч реве: —
„Убий, убий ти зрациню!
Злодійника зруб!
А то ввесь рік знівечить ся,
Нї в день, нї в довгу піченьку
Спокою не найдеш.
В лице твоє без сорому —
Сусїди наплюють...“
Під пісню хуї в заметїл
Затвердла дума яростна —
Придбав я острый ніж...
Аж тут весна підвирала ся...

Іде-гуде Зелений Шум,
Зелений Шум, весняний шум!

Мов молоком обливані
Стоять сади вишновї,
Тихенько шелестять;
Пригрїті теплим сонечком,
Весельшим хором грядуть
Сосновї ліси;
Новою з ними зеленю
Нову лепечуть пісеньку
І блїдолиста липонька,
І з кіскою зеленою
Берізонька струнка!

Свистить мала тростиночка,
Шумить високий клен...
Гуторять по повітряному,
Новітньому, весняному...

Іде-гуде Зелений Шум!
Зелений Шум, весняний шум.

І слабе дума яростна,
З рук острый ніж сковає.
І чує пісню все одну
Раз-в-раз в лісах, в дугах: —
„Люби — як довго любить ся,
Терпи — як довго терять ся,
Прощай — поки прощаєть ся,
І — Бог тобі судья!“ —

Школяр.

Ну, пустив ся йти, — про Бога!
Небо, сосни і піски —
Не весела то дорога...
Хлопче! гей, сїдай сюди!

Босі ноги, чорне тїло,
Груди ледви криє лах...
Не стидай ся! що там? ємїло!
Се багато олавних шлях!

Бачу: з книжкою торбина —
Так, ти вчить ся йдеш собі-ж!
Знаю: деєть отець на сина
Видав свій останній грїш.

*) Так називає великоруский наріз пробудженє
природи на весні.

льовальне поведене супротив москвофільської фракції. Романчук мав обіцяти, що буде здержувати Діло від напастовання москвофілів, та проте — як з дописи виходило-б — москвофіли не думають уже тепер підпирати Романчука при виборах. Се нагорода за вислуги опозиційного народо-вского сторонництва Маркову. „Помогли ви мені розбити табір народовців — може сказати г. Марков разом із своїми товаришами — то і будьте здорові!“ А опозиційники і доси думають, що будуть мати хосен з „старорусів“...

Про обезпечення від огню

говорив п. Вахнянин на засіданні палати послів дня 20-го листопада в такий спосіб: Висока палато!

Предложений проект закона, оскільки він має на цілі урегулювати справи обезпечення від огню, можемо лиш з цірою прихильністю повитати. Годимо ся зовсім з тим поглядом, що ухваленем такого закона — чого можна сподівати ся, буде установлений спосіб, котрого економічного значіння ніхто не заперечить. Справоздане комісії асекураційної кладає зовсім справедливо вагу на ту обставину, що правитель-ство в першій лінії має обов'язок старати ся о удержанне поодиноких економічних екзистенцій, і змагати до того, щоби они в своїм стані і в своїй спроможности були також і обезпечені.

Виходячи з сего становища, уважаємо сей проект закона за дальший крок в нашій змаганні до скріплення і піднесення не лиш економічних інтересів нашої половини держави взагалі, але й інтересів міщан та селян. Коли доси показали ся добрими приватні і дорогі, по більшій часті обчислені на зиск заведення, то нема ніякого сумніву, що того рода загальні, публичні, добре урегульовані, дешеві і під строгу контролю держави поставлені заведення покажуть ся все-сторонньо добрими.

О сім законі не можна також сказати, що-би він був виданий з-поза зеленого стола, бо причиною до него була з одної сторони якась konieczність, о котрій ще ширше поговорю, з другої же і загальні вимоги інтересів; отже дитого хочу звернути ласкаву увагу панів на кілька

потішальних фактів, котрі нас ще більше укріплять в змаганні до установлення нового закона асекураційного.

Єсть річ певна, що число обезпечуючих ся від огню збільшає ся з кожним роком, що обава матеріяльних жертв для охорони особистих інтересів всеюди щораз більше щезає і що наші горожани мають також досить змислу для загального добра.

Доказ на то єсть в тім, що н. пр. вся людність Австрії, спеціяльно же робучі класи, привязи з найбільшою охотою примусе обезпечення від нещасливих випадків, недуг і старости.

Сі потішальні факти, уважані за премію, мусять нас довести до висновку, що єсть на часі і відповідно, щоби ми наші суспільно-економічні реформи розширили і на поле обезпечення від огню. Проект, що правда, не приносить ніякої полєкші. Протівно, він обтяжує інтересованих новими додатками.

Але зваживши то, що потрібні додатки по урегулюванню повинні би показати ся дуже малими, а кожний властитель дому і обійсти буде ся чуті беззичемно, бо охороняемо его від визиску і пережиткування, то в виду сих немаловажних обставин показує ся також відповідним, щоби вне. палата взяла ся до реформи асекураційної від огню і завела ліпші відносини, як були доси.

Що всі верстви людности в Австрії почитають новий закон о обезпеченні від огню лиш радістю, виходить вже з того, що в поодиноких соймах краєвих селянські послы, отже найперші заступники господарських інтересів, домагали ся від многих літ примусового обезпечення від огню.

Уважаю злишним говорити ту широко, як шкідливо впливають пожари на економічний устрій держави і як тяжко приходить ся потерпів-цям піднести ся знову економічно, не кажу вже переболіти матеріяльну шкоду.

Ми самі мусіли пераз подавати погорільцям матеріяльну поміч, щоби їм улекшити бодай трохи пекучу нужду. Але ми не могли їх ніколи матеріяльно відшкодувати.

Коли же в теперішній дебаті забираю слово, то роблю се, щоби також в імені моїх товаришів політичних заявити, що уважаємо сю справу за пекучу і що будемо виступати за скорим єї полагожденем, тим більше, що Галичина єсть як-раз тим краєм, котрий огні аж надто часто навіщують.

Позвольтеж мені навести кілька дат що-до огнів в Австрії.

Із справоздань центральної статистичної комісії видимо, що в нашій половині держави буває до року 8120 огнів, при чім згарає 17.236 буднвків, або бувають ушкоджені, і що зроблена ним шкода доходить до 23 мільонів. Та сума єсть значним убитком в нашій економічній бюджеті, і позволю собі запримітити, що тою сумою можна би заплатити дві тр-тинні податку ґрунтового.

Сі числа промавляють як найкраще за konieczністю публичного, добре урегульованого обезпечення від шкідливих. Входити в подрібности проекту закона не тут до того місце.

Проект закона має преці на цілі лиш установлення деяких головних засад і полишає добромим поодиноким соймам краєвих, видати в сій обсягу закони, відповідаючі відносинам краю. Дятого могло би і тут відпасти розбиране питання, чи було би порадніше, переняти обезпечу від огню на державу або на край, або полишити єї і дальше поодиноким дотеперішним заведенням. А все-ж таки уважаю за конечне поговорити о тім бодай кількома словами.

Передовсім мушу сказати, що з обезпеченням в Австрії робить ся не одну недоладність. Австрійський горожанин мусить передовсім уміти рішати ся, в яким заведенню має обезпечувати своє майно. Має до вибору свої і заграничні товариства, товариства основані на акциях і на взаємности, краєві інституції і товариства селянські. Інтелігентному чоловікові, що обезпечує ся, вибір не приходить трудно. Але простий собі селянин виставлений притім на не одну небезпечність, і понадає ся звичайно в ланку якомусь домашньому або заграничному товариству акційному, котрі суть дуже рухливі та працюють інтензивніше, як товариства оперті на взаємности, мають всеюди проворних агентів, обіцяють багато, устанавляють також низині премії, але й котрі не раз на случай якого нещастя кажуть обезпеченому лиш поминати, як звали. Не хочу тут наводити поодиноких випадків, хоч міг би я навести кілька з мого власного досвіду. На жаль наше правительство виділо ся від 1873 р. спонуканим до того, щоби і заграничним заведенням асекураційним дати приступ до ведення свого ремесла в Австрії.

Не могу притім поминути і тої обставини, що в Австрії за згодою правительства засновують ся кожного року нові філії заграничних заведень асекураційних, так що у нас в теперішню пору побіч 24 домашних товариств акційних, 35 взаємних, 3 краєвих заведень, 4 реасекураційних спілок і 300 союзів селян-

Певно десь стара дачіха
Дала той четвергачок,
Що в дорожій їй купчиха
Дарувала на чайок.

Або може ти покинув
Дім для школи?... Що-ж, ти прав!
Неодні з гнізда полинув
Так, як ти, а не пропав.

Швидко сам почувеш в школі,
Як курдівський мужик*)
По своїй та Божій волі
Став ся славний чоловік.

Не без добрих душ на сьвітї:
В город завезе хто-будь,
Будеш в університеті —
Син у дїйсність перейдуть!

А там поля вже широко:
Лиш працєю, не впадь, не ний!...
Ось за що тебе глибоко
Люблю, Руси, краю мій!

Не нездарна та прилуда,
Не загіб ще край той, рід, —
Що виводить з простолюда
Тільки славних на весь сьвіт! —

Тільки — серцем правих, чесних,
Сильним духом у любі —
З між бездушних і облесних
І згорділих у писі!

*) В оригіналі вгадав про архингельського мужика; нам мабути більше звістий Шевченко.

Катруся.

Чахне врода, вянуть рум'яні мої!
Зерез мужа-злюку не жите мені.

Як тверезий, — має, а як п'яний, — бе,
Що понаде в руки, все в коршму несе.

Ой ждала я того, йдучи під вінець,
Та не пожаліли батько ні братець!

Скаржилась сусідам, матінці своїй:
Не жаліють люди — ні чужий, ні свій!

„Потерпи-но, доню,“ — родичі глаять —
„Милого побої довго не болять!“

„Потерпи, сеструшко“ — брат почне
(вмовляє —
„Милого побої довго не болять!“

„Потерпи“ — сусіди дружно гомонять —
„Милого побої довго не болять!“

Є Федько жовнярик — дальший мій рідняк;
Він мене жалкує, а кохає як!

Лиш моргну Федькови — вкупці він і я,
За село далеко вийдемо в поля:

Душу всю відерю, смуток свій проляю,
Все, чого не жалко, Федьки даю!

„Ти куди дівалась?“ — править муж мене;
— „И туди бувала, де нема тебе!“

— Глянути ходила, чи буйні збіжа! —
„Ти ще брехати? ах, сяка-така!“

Він зачне казиртись, гірко попригне,
Та нехай і лає! — не привикну вже!

Иноді то й вдарить — не велика трать:
„Милого побої довго не болять!“

Колісанка Яремкови.

Огій, візничче! годі їхати:
Сонце пражить, жарить страх!
Сівкоси — важко дихати,
Глянь: село все на лугах. —

Сіли ми близь корити в тіночку.
Нянька там одна сидить.
Вколосала в сон дитиночку
І сама вже майже спить —

Тягне пісню чересі силоньку,
Рот хрестить, коли зігне.
Сів я побіч на драбиньку,
Нянька-ж мов крізь сон гуде:

„Порівень слабий билоньці
Голову свою хили,
Щоб у сьвітї сиротиньці
Вік прожити без журби.“

Сила ломить і стебелочка, —
Низше ще вклоньсь ти їй,
Щоби старші і Яремочка
В люди вивели мерщій.

„Вийдеш в люди — і з вельможами
Як приятель заживеш,
З молодими мов рожами
Вільні жарты заведеш.“

викликало се мужне виступлене молодих патріотів добре вражінє і вдоволенє. Однак перед законом они були винні і їх засуджено: Дезинну на 20 зр., Поповича на 20 зр., Весальона на 10 зр., Дури на 10 зр. грошової кари; решту обжалованих увільнено.

Виставу в промисловім музею в Чернівцях замінено в яедлю торжественно і роздано премій. Замітно, що жадна буковинська фірма не одержала державної премії, а самі поза-краєві.

На страшну драчу жалують ся любителі совганки в Чернівцях. В нашім місті є лише один великий став (недалеко цвинтарів), котрий належить ливварському товариству. Там сходять ся всі т. зв. ліпші родини, приличніне товариство. Однак з того що не слідє згадаюму ливварському товариству користати з тих обставин аж до неможливости. Сего року пр. мають члени платити 5 зр., нововступуючі члени ще 1 зр. вписового, учасники 4 зр. Нечлени платять за одноразове совгане 40 кр., а коли музика грає, то 80 кр. Як на Чернівці і на ті вигоди, які дає ливварське товариство своїм членам і гостям, ті такса надто великі. У Львові они дешевші, хоч вигоди далеко ліпші.

Про будапештєнську виставу виєривають ся все нові скандали. Про недобори єї ми вже доносили, а тепер оновіцєе Budapest Tagblatt таку історію: Дирекція вистави урядила, як звістно, лєтерію, а на фанти зложили ся виставці. Тимчасом лєтерія та зробила фінєско, бо значної часті лєосів не закуплено, а тим самим остала ся і значна часть виграних лєосів. Не досить того; в лєтерійних постановках було сказано, що виграні лєоси наєжить зреалізувати до 15 днів по оголошеню. Мало хто знав про таке усєлє, а хоч би і знав, то ще такі не міг би був сего вчинити, бо лісту виєсованих нумерів оголошено значно пізніше, вже по условнім 15-днєвїм рєчїнцї. В той спосіб тільки втаємничені в справи вистави могли відібрати свої виграні; більшість виграних фантів остала ся при дирекції. Тепер виставці згідно з попереднім застереженєм зажадали звороту пожертвованих фантів. І що показало ся? Фанти пєзали без слїду! За ними гаяєє тепер будапештєнська поліція.

Лїченє джуми. Berliner Tageblatt приносить таку вість о лїченю сєї страшної недуги: Коли перед двома роками вибухла в Гонг-Конг джума, рішило француске міністерство колонїї поручити д-рови Єрсєнови перевєдєє проб лїченє джуми сировицєю, котру він був винайшов і в тїй цілі вибудовати на відповіднім місци анамєскогo побережє лєбораторію, де можна би було витворювати згадану сировицю в більшїй скількості. Др. Єрсєн вибрав на то місцевість Натрані, а то тому, бо кові потрібні до виробу сировиці були там дуже дешеві. По перевєдених пробах на щурах і мишах, котрі також підпадають джумі, виїхав др. Єрсєн до Кєнтону в Хїнах, де тоді лєтила ся пошєсть, аби там лїчити людий. Але в Кєнтонї Хїнцї так ворожо виступили протів д-ра Єрсєна, що він мусїв з того міста виїхати і удав ся до другого великого хїньского міста Амой, що

числїть 300 тисячїв мешканцїв. Там позволено єму лїчити в шпиталєх і показало ся, що єго сировицї віддає знаменїтї услужї. З однім шпиталю лїчив він 23 недужих, з тих до кількох днів виєдоровїло 21, а померло 2, а то тому, що недуга була вже надто розвинєна. Але незабавом не стало д-рови сировиці і він мусїв вертати до своєї лєбораторії. Успїхи єго лїченєя викликали у Хїнцїв велику радїєсть і єго з почєстями відведєно до побережє. Одна хїньска гєзєта присвятила навїть д-рови Єрсєнови вєстуну статю, але в статї пишє, що хоч заслуги дєктора великі, то однак успїхи не зависять від нєго, лише від славного хїньского лїкаря Гол-то, котрий помер прєд 2000 лїт, а тепер дух єго перемїнив ся в д-ра Єрсєна. — Недужі на джуму, лїчені сировицєю, виєходять з небєзпєчності вже по 24 годинах, коли завдано їм лїк відразу, а по двох або трєх днях в случаях тяжких.

Складки. О. Мєлєтїй Галїп надїєслав на бурсу 1 зр 50 кр. з акаєїсту, відєспїваного на ту цїль в православній цєркві в Брїдку. — Доси зложено на бурсу 884 зр. 95 кр. — На друкарню зложив нотар С. Барановський з Кїмпольонга 5 зр.; на сєю цїль зложено доси 928 зр. 96 кр. Сердєчнє Спєсїбїг!

Телеграми „Буковини“.

З дня 30-го листопада 1896 року.

Софія. Вибори до собрания відбули ся в цілїм краю без визначнїйших випадків. Правительство віднесло велику побїду. Помимю великого руху виборчого не убито нікого. Лише в Софїї ранєно одного поліційного урядника.

Софія. Перед доєм, де зїїшли ся міністри, устроїв карїд міністрам овацію за те, що правительство побїдило євітло при виборах. На промову одного бєсїдника відповїв прєзидент міністрів Стоїлов, що сє признанє уважати ме правительство сказівкою для дальшого поступованя на теперїшній дорозї.

Шкільні повідомлення

(руські)

i

SCHULNACHRICHTEN

(німецькі)

є на складї в друкарни

„РУСКОЇ РАДИ.“

Просимо вл. учителїв о ласкаві замовленя.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечєнь

у Львові ул. Валуєва ч. 11.

перше і одїного руске товариство асєкураційне, припоручєне Всєх Духовєнству і всїм вірним через Впрєосєв. Мїтр. і Прєосєв. Єп. Ординарїати всїх трєх галицких Єпархїй, обезпєчєє будинки, скот, госпєдарєкї знарядї, збіжє в зерні і солємі, сїно в стєгах і будинках протів шкїд огнєвих за можливо найнижчою оплатою.

Шкєди лїквідують ся і виплачує ся сєйчас по пожарї, а договори закључєні з першими Товариствами контрасєкураційними поданть „Дністрови“ можнїєсть обезпєчувати і виплачувати і найвисшї суми

Полїєс „Днієтра“ прїймає банк краєвий у Львові при позичках іпотєчних.

На жїтє можна обезпєчати ся через „Днієтер“ пїєдєя всїх можливих комбїнацій в товариствї взаїмних обезпєчєнь в Краєві, котрє дає як найкорїєстїйшї услєвія і видає полїєс і кєїти в русїм язїкї.

Товариство взаїмного кредиту „Днієтер“, стоварищєнє зарєєстрованє з обмеженою порукою, прїймає від своїх членїв і третїх лиць вкљадки до опрєцентованих по 5 процєнт. І ввєрєнцїя цїлєковита. Удїли по 50 корєн. Позички удїляють ся тїлько владєтєлєям рєальностїй, вїльним від тягарїв, за порукою двох членїв. З позичок відтягає ся десєта часть на удїл.

Зголошеня о удїленє аєнєції в мїсєновєстєх, де „Днієтер“ не є заступлєний, прїймають ся.

ВАЖНЕ

для кожного, головнє для всїх П. Т. урядїв, торговельників і ремїєсникїв, бїблїотєк, студєнтїв і приватних людїй є повїдомлєнє, що ієстнуєє тут уже від богатох лїт, на краєвій виставї в Чернівцях 1886 р. визначєнє почєстним признанєм

ЗАВЕДЄНЄ ПЕРЕПЛЄТНІЧЄ

Кароль Кєбжїньского і Ємїль Канюка

тепер черєз набутє найновїйших машин, писєм і янїших знарядїв значно побїльшило ся і тому сїмї лєкаль перєнєсло на улїцє ратушєву ч. 12, другий вхїд також від улїцї мєлєвої ч. 11.

Заразєк прїєступив довголїтний фєховєць, пан Ємїль Канюк якє єпїзодик сєго перєплєтнїчєго заведєнєя і тепєр єно змєжє під новою фїрмою

—о Кароль Кєбжїньський і Ємїль Канюк о—

з вправлєним персоналом всїх фєховї работи, як: опрєвлєнє книжок, работи гєлїєнтерїї, друк на єтажки до лїнїїв, окрєсє до гєзєтовань, ручних робїт і т. д. для П. Т. урядїв, шкїл, бїблїотєк і приватних людїй по найнижших цїнах як найліпшє і як найскорїє доставляти.

Просимо о ласкаві замовленя

8—10

з поважанєм
Кєбжїньський і Канюк.

Рух поїздів залїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 нїєсля сєредно-європейского годїнника.

Приходять	П о ї з д и					Відходять	П о ї з д и				
	поспїшні		особові		мїшані		поспїшні		особові		мїшані
до Чернівцїв						з Чернівцїв					
З Відня, Краєова, Львова, Станїєславова, Коломїї і Снятина	1128		657	1028	550	До Снятина, Коломїї, Станїєславова, Львова, Краєова і Відня	347		941	1029	538
З Букарєшту, Яє, Сучави, Глїбоки	329		912	1000	523	До Глїбоки, Сучави, Яє, Букарєшту	1203		717	1048	616
З Новосєлиць, Садагури					1113 950	До Садагури, Новосєлиць					430 621

Підчєркнєні числа означують пору нїчнє від 6 год. вєчєром до 5 год. 59 мїн. ранє. — Сєредно-європейський час рїжнїть ся від львівєского о 36 мїнут, а від черновєцького о 44 мїнут; коли на залїзницї є 12 год., то на львівєскїм годїнникє є 12 год. 36 мїн., а на черновєцькїм 12 год. 44 мїнут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осїпа Бучанїча.

За редакцію відповїдає Осїп Мановєй.

